

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 003096 11 U
Sarajevo, 01.10.2013. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Branimira Orašanina i Šahbaza Džihanovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Ružice Seibal, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Borba protiv korupcije – Transparency International Bosne i Hercegovine“ Banja Luka, koga zastupa punomoćnik advokat iz _____, protiv odluke broj: 01-50-2775-4/10 od 29.09.2010. godine, tuženog Visokog sudskog i tužilačkog vijeća Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ulica Kraljice Jelene broj 88, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana 01.10.2013. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Odlukom tuženog Visokog sudskog i tužilačkog vijeća Bosne i Hercegovine, broj: 01-50-2775-4/10 od 29.09.2010. godine, odbijena je žalba tužitelja izjavljena na rješenje za pristup informacijama donesenog od starne direktora Sekretarijata tuženog broj: 01-50-2775-2/10 od 16.08.2010. godine, kojim je tužitelju odbijen zahtjev za pristup informacijama u dijelu koji se odnosi na godišnji finansijski izvještaj predsjednika Suda Bosne i Hercegovine i glavnog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, kao i u dijelu koji se odnosi na broj inicijativa za pokretanje disciplinskih postupaka protiv predsjednika Suda Bosne i Hercegovine i glavnog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, dok je odobren pristup informacijama vezanim za upite pod rednim brojem 3. i 4. zahtjeva za pristup informacijama, te se informacije iz tačke 3. osiguravaju besplatno i prilažu navedenom rješenju.

Blagovremeno podnesenom tužbom za pokretanje upravnog spora, tužitelj osporava navedeno rješenje iz razloga propisanih članom 11. stav 1. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine. Navodi da se u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama u BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 28/00 do 62/11), obratio tuženom sa zahtjevom da dobije godišnje izvještaje predsjednika Suda Bosne i Hercegovine i glavnog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te podatke o broju pokrenutih disciplinskih postupaka protiv predsjednika Suda BiH i glavnog tužioca Tužilaštva BiH. Tužitelj smatra da tražene informacije moraju biti javne, te da je tuženi prilikom donošenja osporenog rješenja pogrešno primjenio Zakon o slobodi pristupa

informacijama. Smatra da se traženi finansijski izvještaji predsjednika Suda BiH i glavnog tužioca Tužilaštva BiH ne mogu smatrati kao informacije koje uključuju lične informacije, pa se kao takve smatraju kao izuzetak u smislu člana 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Tuženi nije pravilno primjenio član 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, jer je bio dužan da provede test javnog interesa, kao i da uzme u obzir svaku korist i štetu koja bi mogla proizaći iz činjenice da će navedena informacija biti objavljena ili ne, te primjeni kriterija iz člana 9. stav 2. citiranog zakona. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovno odlučivanje.

U dogovoru na tužbu, tuženi ostaje u cijelosti kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu proizlazi da je tužitelj, pozivajući se na relevantne odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 28/00 do 62/11), podnio zahtjev tuženom kojim je tražio kopiju sljedećih dokumenata: 1. godišnji finansijski izvještaj predsjednice Suda BiH i glavnog tužioca Tužilaštva BiH, 2. podatke o broju inicijativa za pokretanje disciplinskih postupaka protiv predsjednice Suda BiH i glavnog tužioca Tužilaštva BiH, 3. podatke o odlukama VSTV BiH koje su donesene na osnovu inicijative za pokretanje disciplinskih postupaka protiv predsjednice Suda BiH i glavnog tužioca Tužilaštva BiH i 4. podatke o izrečenim disciplinskim mjerama predsjednici Suda BiH i glavnom tužiocu Tužilaštva BiH. Tuženi je odobrio pristup informacijama vezanim za upite pod rednim brojem 3. i 4., dok je odbio zahtjev za pristup informaciji, odnosno godišnjem finansijskom izvještaju predsjednika Suda BiH i glavnog tužioca Tužilaštva BiH, kao i zahtjev za pristup informaciji o broju inicijativa za pokretanje disciplinskih postupaka protiv predsjednika Suda BiH i glavnog tužioca Tužilaštva BiH. Prema shvatanju tužitelja, tuženi je bio dužan, ukoliko je smatrao da se određena informacija smatra ličnom informacijom, postupiti u skladu sa odredbom člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, te određene informacije izdvojiti, a ostale, za koje smatra da nisu lične prirode učiniti dostupnim tužiocu.

Iz razloga osporenog rješenja proizlazi da je prvostepenim rješenjem Viskog sudskog i tužilačkog vijeća Bosne i Hercegovine, od 16.08.2010.godine, djelomično odboren zahtjev tužitelja, odnosno da mu nije odobren pristup informacijama u dijelu koji se odnosi na godišnji finansijski izvještaj predsjednika Suda Bosne i Hercegovine i glavnog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine i informaciju o broju inicijativa za pokretanje disciplinskih postupaka protiv predsjednice Suda BiH i glavnog tužioca Tužilaštva BiH. Ovo iz razloga jer je članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, propisano da će nadležni javni organ utvrditi izuzetak kada opravdano utvrdi da tražene informacije uključuju lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica, uz izuzetak propisan članom 9. istog zakona, kojim je propisano da će nadležni javni organ objaviti informaciju za koju je utvrđen izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. ovog zakona, ako je to opravdano javnim interesom i uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proisteći iz toga, a ako je utvrđeno da je objavljivanje traženih informacija, koje je nadležni javni organ utvrdio kao izuzetak u smislu člana 8. zakona, u javnom interesu. Prema razlozima pobijanog akta, tuženi

organ je odlučio da žalba tužitelja nije osnovana iz razloga što je u postupku koji je prethodio donošenju pobijanog akta utvrđeno da je prvostepeni organ pravilno odlučio kada je odbio zahtjev tužitelja za pristup informacijama, jer se tražene informacije smatraju ličnim informacijama u smislu člana 11. Zakona o slobodnom pristupu informacijama u BiH, te da je i u skladu sa odredbom člana 3. citiranog zakona propisano da lični podaci znače bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet lica, dok je nosilac podataka fizičko lice čiji se identitet može ustanoviti ili identifikovati neposredno ili posredno. Nadalje, kako to proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja, tužitelju nije odobren i zahtjev za pristup informaciji o broju inicijativa za pokretanje disciplinskih postupaka protiv predsjednika Suda Bosne i Hercegovine i glavnog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine. Tuženi je utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o informacijama u smislu odredbe člana 70. Zakona o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj: 25/04 do 15/08), odnosno informacijama o postupcima ili radnjama koje se odnose na navode o povredi dužnosti ili nesposobnosti za vršenje dužnosti, a koje su poduzete prije nego što Ured disciplinskog tužioca podnese zvaničnu tužbu.

Iz navoda tužbe i zahtjeva za pristup informacijama proizlazi da tužitelj zahtjeva da mu se dostave informacije koje su vezane za godišnji finansijski izvještaj predsjednika Suda Bosne i Hercegovine i glavnog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, kao i informacije o broju inicijativa za pokretanje disciplinskih postupaka protiv predsjednika Suda Bosne i Hercegovine i glavnog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine.

Zakon o slobodnom pristupu informacijama u BiH ima za cilj da informacije pod kontrolom javnih organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promovira veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces (član 1. tačka 1. citiranog zakona). Svaka osoba ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu s javnim interesom, a javna tijela imaju odgovarajuću obavezu objavljivanja informacija (tačka 2. istog člana). U smislu citiranog zakona, definiran je pojam „lična informacija“ tako da je to svaka informacija koja se odnosi na fizičku osobu koja se može izravno ili posredno identificirati činjenicama kao što su, ali nije ograničeno, na: identifikacijski broj ili fizički, mentalni, ekonomski, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet te osobe (član 3. stav 4. citiranog zakona). Pravilnim tumačenjem navednih odredbi Zakona o slobodnom pristupu informacijama u BiH, Sud zaključuje da je pravo svake osobe da zahtijeva pristup informacijama koje imaju javna tijela kada to nije u suprotnosti sa javnim interesom. Nadalje, sadržaj zahtjeva tužitelja za pristupom informacijama odnosi se upravo na osobne informacije o predsjedniku Suda BiH i glavnom tužiocu Tužilaštva BiH. Navedenim zakonom u odredbama člana 4. do 11. (Odjeljak II - Pristup informacijama), utvrđeni su izuzeci, tako da se na osnovu ispitivanja svakog pojedinog slučaja, izuzetak od objavljivanja informacije utvrđuje samo ako nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu čl. 6., 7. ili 8. za cijelu informaciju ili dio informacije. U članu 8. citiranog zakona utvrđen je izuzetak kod zaštite privatnosti tako što će javno tijelo utvrditi da tražena informacija uključuje osobne interese koji se odnose na privatnost treće osobe. U konkretnom slučaju, pravilno je tuženi utvrdio da se tražena informacija može smatrati ličnom informacijom, jer sadržaj traženih informacija upućuje na zaključak da se informacije odnose na činjenice koje moгу jasno identificirati fizičku osobu za koju su zatražene

ove informacije. Da bi lična informacija mogla biti dostupna zahtjev mora ispunjavati predviđene uslove iz člana 11. stav 3. ovog zakona. Odnosno, zahtjev za pristup informaciji koja se smatra ličnom informacijom, osim ispunjavanja formalnih uslova iz člana 11. stav 2. treba biti sačinjen od strane fizičke osobe na koju se isti odnosi ili od strane zakonskog zastupnika podnosioca zahtjeva ili od osobe koju je podnosilac zahtjeva ovlastio u pismenoj formi. Dakle, kada su u pitanju lične informacije samo lice na koje se te informacije odnose ili od njega ovlašteno lice imaju legitimaciju za podnošenje zahtjeva za pristup tim informacijama. Tačno je da je u članu 9. stav 1. ovog zakona propisano da će nadležno javno tijelo objaviti traženu informaciju, bez obzira na utvrđene izuzetke (pa tako i kada je u pitanju lična informacija), ako je to opravdano javnim interesom i uzet će u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proistići iz toga. U donošenju odluke da li je objavljivanje informacije opravdano javnim interesom, nadležno javno tijelo će razmotriti okolnosti kao što su, ali nisu ograničeni na svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prijestupa, sudske greške, zloupotrebe vlasti ili nemara u vršenju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova ili opasnost po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline. Pravilan je zaključak tuženog da zahtjevane informacije uključuju lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica, iz kojih razloga je bio ovlašten odbiti zahtjev tužitelja za dostavu traženih podataka. Nadalje, pravilno je tuženi cijenio da su informacije vezane za broj zahtjeva za pokretanje disciplinskih postupaka povjerljive prirode u smislu člana 70. Zakona o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću Bosne i Hercegovine. Naime, odredba člana 70. stav 1. citiranog zakona propisuje da su svi postupci ili radnje koji se odnose na navode o povredi dužnosti ili nesposobnosti za vršenje dužnosti, a koje su poduzete prije nego što Ured disciplinskog tužioca podnese zvaničnu tužbu, povjerljive prirode, osim ako se sudija ili tužilac na kojeg se navodi odnose u pismenoj formi ne odrekne prava na povjerljivost.

Pravilno je odlučio tuženi kada je odbio žalbu tužitelja izjavljenu na rješenje, kojim mu je odbijen zahtjev za pristup traženim informacijama. Ovo iz razloga što su tražene informacije lične informacije i informacije povjerljive prirode. Sud primjećuje i da je dio traženih informacija već javno dostupan. Naime, plaće nosilaca pravosudne funkcije su regulisane Zakonom o platama i drugim naknadama u sudskim i prvavosudnim institucijama na nivou BiH, koji je stupio na snagu 01.01.2006.godine, a objavljen u „Službenom glasniku BiH“, broj: 90/05. Ovim zakonom se utvrđuju plate, naknade i određena materijalna prava sudija i tužilaca i određenih kategorija stručnog osoblja u pravosudnim institucijama na nivou Bosne i Hercegovine.

Iz svega izloženog ovaj sud je našao da se osporena odluka temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni zakona, te da u postupku koji je prethodio donošenju konačne odluke nije bilo povrede postupka, zbog čega tužba tužitelja nije osnovana, pa je u smislu odredbe člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH odlučeno kao u dispozitivu presude.

Zapisničar
Ružica Seibal

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 3 У 003096 13 Увп
Сарајево, 24.12.2013. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву у апелационом вијећу састављеном од судија др Бранка Мораита, предсједника вијећа, Срете Црњака и Звездане Антоновић, чланова вијећа, уз судјеловање записничара, Жанке Бајић, у управном спору тужитеља, Удружење грађана "Borba protiv korupcije u BiH" - Transparency International BiH, које заступа пуномоћник адвокат из _____ ул. _____, против одлуке, број: 01-50-2775-4/10 од 29.09.2010. године, тужене Босне и Херцеговине, Високо судски и тужилачки савјет Босне и Херцеговине, Сарајево, ул. Краљице Јелене бр.88, у управној ствари слободног приступа информацијама, одлучујући о захтјеву за преиспитивање судске одлуке – пресуде вијећа за управне спорове Суда Босне и Херцеговине, број: С1 3 У 003096 11 У од 01.10.2013. године, у нејавној сједници одржаној, дана 24.12.2013. године, донио је следећу

ПРЕСУДУ

Захтјев за преиспитивање судске одлуке се одбија.

Образложење

Пресудом вијећа за управне спорове Суда БиХ, број: С1 3 У 003096 11 У од 01.10.2013. године, одбијена је тужба, којом је тражено поништење рјешења туженог Високог судског и тужилачког вијећа БиХ, број: 01-50-2775-4/10 од 29.09.2010. године, а којим је одбијена жалба на рјешење за приступ информацијама коју је поднио Транспаренцу Интернационал БиХ.

Првостепеним рјешењем тужене одбијен је захтјев за приступ информацијама који се односио на доставу копија годишњих финансијских извјештаја Предсједника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ, те податке о броју иницијатива за покретање дисциплинских поступака против Предсједника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ. У преосталом дијелу тражених информација, а које се односе на податке о одлукама ВСТВ БиХ које су донесене на основу иницијатива за покретање дисциплинског поступака против Предсједника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ,

те податке о изреченим дисциплинским мјерама против истих, удовољено је захтјеву Удружења грађана "Borba protiv korupcije u BiH" - Transparency International BiH .

Против пресуде вијећа за управне спорове Суда БиХ, тужитељ је благовремено поднио захтјев за преиспитивање судске одлуке (у даљем тексту захтјев), ради повреде закона Босне и Херцеговине и повреде правила поступка.

У захтјеву тужитељ истиче како није исправан закључак суда да се тражене информације сматрају личним информацијама у смислу члана 3. став 1. тачка д) Закона о слободи приступа информацијама БиХ, те да је нејасно како је суд донио такав закључак када није спровео тест јавног интереса. Наводи да се тражене информације ни по својој природи, а ни по дефиницији не могу сврстати у личне информације. Сматра да побијана пресуда толерише кршење Закона о слободи приступа информацијама БиХ, као и кршење члана 10. Европске конвенције о људским правима и слободама, те се позива на пресуду Европског суда за људска права у Стразбуру број:48135/06 од 23.06.2013. године. Предлаже да Апелационо вијеће уважи захтјев за преиспитивање судске одлуке, укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање, те да о трошковима поступка одлучи у корист тужиоца.

У одговору на захтјев за преиспитивање судске одлуке, тужена је предложила да се захтјев одбије као неоснован.

Вијеће Апелационог одјељења Суда Босне и Херцеговине је испитало побијану пресуду сходно одредби члана 53. Закона о управним споровима БиХ („Сл. гласник БиХ“, бр. 19/02, 87/07, 83/08 и 74/10) само у границама захтјева, па је одлучило као у изреци из сљедећих разлога:

Захтјев за преиспитивање судске одлуке није основан.

И по схватању апелационог вијећа, правилно је вијеће за управне спорове овог Суда закључило да тражени Годишњи финансијски извјештаји које су туженом поднијели Предсједник Суда БиХ и Главни тужилац Тужилаштва БиХ, а који поред износа које су наплатили, тј. примања њих самих, подразумејева и финансијски извјештај који укључује информације о брачном другу и дјечи с којом живе у истом домаћинству, а који посједују дионице или учествују у руковођењу приватним или јавним предузећима и удружењима, укључујући политичке партије, представљају информацију личне природе у смислу члана 3. став 4. Закона о слободи приступа информацијама у БиХ (Сл. гласник БиХ, број: 28/00, 45/06, 102/09 и 62/11), а којом одредбом је прописано да " лична информација" представља сваку информацију која се односи на физичку особу која се може директно или индиректно идентификовати чињеницама као што су, али није ограничено на идентификацијски број или физички, ментални, економски, етнички, вјерски, културни или социјални идентитет те особе. Осим тога, чланом 8. наведеног закона (изузетак код заштите приватности) је прописано да ће надлежно јавно тијело утврдити изузетак кад оправдано утврди да тражене информације укључују личне интересе који се односе на приватност треће особе.

Да би се удовољило захтјеву за приступ личној информацији, исти, између осталог, мора бити сачињен од стране физичке особе на коју се и односи или од стране законског заступника подносиоца захтјева или од особе коју је подносилац захтјева писмено овластио, сходно одредби члана 11. став 3. Закона о слободи приступа информацијама у БиХ, а што овдје није случај, те би, имајући у виду наведено, објављивање тражених извјештаја представљало повреду приватности треће особе у смислу члана 8. наведеног закона.

Тужена је евентуално могла издвојити и објавити дио тражених информација које се односе на плате Предсједника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ на начин како је то прописано чланом 10. Закона о слободи приступа информацијама у БиХ, међутим, код чињенице да су плате носилаца правосудних функција регулисане Законом о платама и другим накнадама у судским и правосудним институцијама на нивоу БиХ (Сл. гласник БиХ, број: 90/05), дакле доступне су јавности, то би поступање на наведени начин било сувишно.

Разматрајући жалбене наводе који се односе на број иницијатива за покретање дисциплинских поступака против Предсједника Суда БиХ и Главног тужиоца Тужилаштва БиХ, а гдје тужитељ наводи да је достављање информација одбијено јер се тражене информације сматрају личним информацијама, те да није извршено испитивање јавног интереса, ово вијеће указује да се разлози одбијања овог дијела захтјева темеље на одредби члана 70. Закона о ВСТВ, а не на разлозима које наводи тужилац.

Наиме, одредба члана 70. став 1. цитираног закона прописује да су сви поступци или радње који се односе на наводе о повреди дужности или неспособности за вршење дужности, а које су подузете прије него што Уред дисциплинског тужиоца поднесе званичну тужбу, повјерљиве природе, осим ако се судија или тужилац на којег се наводи односе у писменој форми не одрекне права на повјерљивост. Такође, одредбом члана 71. став 1. Закона о ВСТВ је прописано да притужба или допис који заприми Уред дисциплинског тужиоца у којем су наведене повреде дужности од стране судија или тужилаца, као и информације прикупљене током истраге представљају тајну, изузев за Вијеће, по његовом захтјеву. Дакле, ради се о повјерљивим подацима који су као такви дефинисани посебним прописом, односно Законом о ВСТВ БиХ. Заснивајући своју одлуку на цитираним одредбама правилно је тужени утврдио да су информације везано за број иницијатива за покретање дисциплинских поступака повјерљиве природе, а што је јасно образложио и првостепени суд, те је и ове жалбене наводе ваљало одбити. Тужитељу су, по истом захтјеву, од туженог достављене информације о покренутим дисциплинским поступцима и изреченим дисциплинским мјерама у односу на предсједницу суда и главног тужиоца, јер су ови подаци доступни јавности.

Неосновано се у жалби указује и на повреду члана 10. Европске конвенције о људским правима и слободама, те се тужитељ погрешно позива на пресуду Европског суда за људска права у Стразбуру број: 48135/06 од 23.06.2013. године, а како би указао на њихову праксу везану за примјену члана 10. Европске конвенције. Наиме, у приложеној пресуди се није одлучивало о захтјеву који се односи на лична права појединца, већ се радило о уопштеној информацији, односно о броју људи (без навођења њихових

идентификационих података) који су били предмет електронског надзора, због чега је позивање на исту неосновано.

С обзиром на изнесене разлоге, апелационо вијеће Суда Босне и Херцеговине је захтјев за преиспитивање судске одлуке оцијенило неоснованим, те га је одбило примјеном одредбе члана 54. ст. 1. Закона о управним споровима Босне и Херцеговине („Сл. гласник БиХ“, бр. 19/02, 88/07, 83/08 и 74/10).

Записничар

Жанка Бајић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА

др Бранко Мораит

